

Arrest

nr. 134 885 van 10 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 6 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die loco advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Bengaalse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Chuadanga (Bangladesh). U woonde daar samen met uw ouders, alsook met uw drie oudere stiefbroers en hun families.

Nadat u in 2002 uw middelbare school beëindigde, begon u net als uw broers uw vader te helpen om zijn gronden te bewerken.

Toen uw vader hierdoor met het idee aanzette om zijn gronden na zijn dood tussen alle vier zijn zonen te verdelen, gingen uw stiefbroers hier niet mee akkoord. Ze begonnen u onder druk te zetten om af te zien van deze erfenis. Er werd een meeting georganiseerd waarop behalve uw familie ook de lokale partijvoorzitter en enkele leden en de lokale politie aanwezig waren om tot een oplossing te komen.

Op die meeting sloeg één van uw broers u echter in het ziekenhuis, waarop uw oom langs moederszijde klacht indiende bij de politie.

De twee daaropvolgende meetings leverden evenmin een oplossing voor uw probleem en ook de politie ondernam ondanks de officiële klacht geen actie.

Toen uw stiefbroers begonnen te dreigen een huurmoordenaar op u af te sturen, vertrok u eind 2006 naar Dhaka. In de 4 jaar dat u in Dhaka woonde en werkte, ontving u enkel nog telefoontjes van uw broers met de boodschap dat u niet terug moest keren naar huis en af moest zien van uw deel van de gronden.

In 2009 overleed uw moeder.

Eind 2010 besloot u alsnog terug te keren naar Chuadanga.

Aankankelijk stelden zich geen problemen, aangezien de lokale partijvoorzitter uw stiefbroers gezegd had dat u enkel kwam omdat u het moeilijk had met de dood van uw moeder.

Toen u maar niet wegging, kregen uw stiefbroers echter argwaan.

Ongeveer 8 tot 9 maanden nadat u terug thuis was gaan wonen, ontving u een eerste dreigtelefoontje van onbekende mensen die uw stiefbroers ingehuurd hadden. Er zouden daarop nog twee telefoontjes volgen, en in het derde werd u met de dood bedreigd.

Uw ooms langs moederszijde gingen na elk dreigtelefoontje klacht indienen bij de politie, maar de politie ondernam niets.

Uw vader en ooms besloten u daarop het land uit te sturen.

Ongeveer 15 dagen na het derde en laatste dreigtelefoontje stuurde uw vader u eerst naar Dhaka, waar u bij vrienden verbleef in afwachting dat hij een smokkelaar voor u regelde. U verbleef daar ongeveer één tot anderhalve maand.

Op 19 of 20 januari 2012 verliet u vervolgens Bangladesh en reisde u op illegale wijze door naar België, waar u op 21 januari 2012 toe zou komen en de volgende dag een eerste keer asiel aanvraag.

U legde geen enkel document neer ter staving van uw eerste asielaanvraag.

Het CGVS nam op 9 januari 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw asielmotieven niet voldeden aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie, zijnde een vrees voor vervolging omwille van uw religie, etnische origine, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep.

Op 12 februari 2014 ging u tegen de beslissing van het CGVS in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ("RvV").

Op 23 april 2014 volgde de "RvV" de beslissing van het CGVS.

U diende op 23 september 2014 een tweede asielaanvraag in. U zou niet teruggekeerd zijn naar Bangladesh.

Heden herhaalt u dezelfde asielmotieven zoals uiteengezet bij uw eerste asielaanvraag.

Bijkomend geeft u aan dat indien u zou terugkeren naar Bangladesh uw drie stiefbroers u zouden vermoorden. Uw drie stiefbroers zouden ook een nieuwe valse aanklacht tegen u ingediend hebben.

U zou dit telefonisch vernomen hebben van uw familiédokter.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u op 15 oktober 2014 volgende documenten neer: een origineel attest van uw Bengaalse familiédokter en originele enveloppen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name, problemen van interpersoonlijke (het landconflict met uw stiefbroers) en gemeenschappelijke (moordpogingen en aanklachten) aard.

Er moet worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid.

In de weigeringsbeslissing van 9/01/2014 wees het CGVS onder meer op het feit dat u geen enkel document met betrekking tot uw identiteit, beweerde problemen of reisweg neerlegde. Bijkomend voldeden uw asielmotieven niet aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie.

Het CGVS kwam tevens tot de vaststelling dat uw asielrelaas gekenmerkt werd door verklaringen die allerminst geloofwaardig bleken.

Deze beslissing en beoordeling werden inhoudelijk door de RvV bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State.

Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Immers, het gegeven dat u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag louter bijkomende documenten en verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt niets aan de voorgaande appreciatie van uw asielrelaas en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Heden geeft u in concreto aan dat uw drie stiefbroers een nieuwe aanklacht tegen u zouden ingediend hebben.

Ter staving legde u een origineel attest neer van uw familiedokter en originele enveloppen (zie administratief dossier).

Vooreerst toont u nog steeds uw identiteit niet aan, zodat u niet aannemelijk kunt maken dat de door u neergelegde documenten over u zouden handelen. Immers legt u nog steeds geen enkel document neer dat uw identiteit zou kunnen aantonen.

Het attest van de familiedokter is geen bewijs van uw identiteit (zie document 1, groene map).

Voorts geeft u aan dat er een nieuwe aanklacht tegen u zou ingediend zijn door uw stiefbroers maar ook hiervan legde u wederom geen enkel juridisch document neer.

Uw verklaringen over deze beweerde aanklacht zijn ook uiterst summier.

U geeft enkel aan dat er een nieuwe valse aanklacht is ingediend zonder in detail te treden over de datum van indiening, de stand van zaken of andere gegevens.

Dit is opvallend gezien u nog telefonisch in contact staat met uw familiedokter en ook contact heeft met een oom van u en uw vader (zie administratief dossier).

Het attest van de familiedokter wijzigt hier niets aan aangezien hier enkel in staat dat er een zaak zou ingediend zijn tegen u (zie document 1, groene map).

Bijkomend wijst het CGVS er in dit verband op dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Bengaalse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

De enveloppen die u neerlegt doen niets ter zake (zie document 2, groene map). De enveloppen tonen enkel aan dat u nog contact heeft met uw oom in Bangladesh.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige

gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 6 november 2014 (zie p. 7) de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing het "nieuw karakter" van de aangebrachte stukken niet heeft onderzocht, gezien niet werd onderzocht of de voorgelegde stukken reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag, noch of deze stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekende partij ze had kunnen aanbrengen.

Verzoeker argumenteert dat de commissaris-generaal in de fase van de inoverwegingname van de asielaanvraag, niet mag oordelen of de nieuwe elementen al dan niet de erkenning als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kunnen gronden, doch enkel of ze de kans hiertoe aanzienlijk groter kunnen maken.

Vervolgens verwijst hij naar de Memorie van Toelichting bij de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, waarin wordt verduidelijkt wanneer de commissaris-generaal mag oordelen dat de kans dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, niet aanzienlijk wordt vergroot.

Dit kan aldus verzoeker wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* niet als bewijsvoerend overkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of omdat de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

Verzoeker laat dienaangaande gelden dat *in casu* niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen doch enkel wordt gesteld dat allerlei soorten vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh, waardoor getwijfeld wordt aan de authenticiteit van de documenten. Waar hem tegengeworpen wordt dat hij vaag blijft over de inhoud van de neergelegde documenten, voert verzoeker aan hij tijdens het kort verhoor in grote lijnen de inhoud heeft verteld.

Tevens kan volgens verzoeker worden geoordeeld dat de kans niet aanzienlijk wordt vergroot wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken of een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden.

Verzoeker laat gelden dat hij de hulp inriep van de autoriteiten in Bangladesh (zie p. 9) "*maar niet werd geholpen*".

Hij verklaart dat hij zijn vorig asielrelaas staande houdt en stelt dat de commissaris-generaal over het hoofd lijkt te zien (zie p. 10) "*dat in deze wel degelijk een nieuw elementen werden voorgelegd, met*

name een attest van de familiedokter en een nieuwe valse aanklacht", die weliswaar in het verlengde liggen van zijn vorig asielrelaas, *"doch niet louter de voortzetting ervan vormen"*, gezien het documenten over gebeurtenissen na de vorige asielbeslissing betreffen.

Verzoeker wijst erop dat de nieuwe elementen betrekking hebben op hemzelf, waardoor de commissaris-generaal bij zijn prima facie-beoordeling niet met stellige zekerheid kan beweren dat de elementen louter algemeen van aard zijn en geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker.

Volgens verzoeker is de commissaris-generaal (zie p. 10) *"duidelijk onzorgvuldig te werk gegaan"*.

Hij stelt dat hij (zie p. 10) *"beseft dat de waarde van een Bengaals document relatief is, doch dit kan (hem) moeilijk verweten worden"*. Hij meent dat het aanbrengen van originele Bengaalse documenten aantoonbaar mag aangenomen worden dat hij (zie p. 10) *"met een grote waarschijnlijkheid zal vervolgd worden in Bangladesh"*. Hij stelt dat de commissaris-generaal voorbij gaat aan het feit dat hij wel degelijk in gevaar is in zijn land van herkomst.

Hij wijst op de (zie p. 10) *"gedeelde bewijslast (overheid - asielzoeker)"* en de medewerkingsplicht die op de asielinstanties rust.

Hij besluit dat de commissaris-generaal *in casu* het onderscheid tussen zijn beperkte appreciatiebevoegdheid in het kader van het in overweging nemen van een nieuw element en zijn volle appreciatiebevoegdheid bij een in overweging genomen asielaanvraag, (zie p.11,12) *"uit het oog verloren is"* en direct lijkt te besluiten dat de aangebrachte stukken noch de vluchtelingenstatus noch de nood aan subsidiaire bescherming kunnen gronden, (zie p. 12) *"ook al verwoordt zij het misschien niet letterlijk zo"*.

Verzoeker vraagt de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming, toe te kennen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de beslissing te vernietigen *"teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen"*.

Uiterst ondergeschikt vraagt verzoeker de beslissing te vernietigen conform artikel 39/2, § 1, 3° van de vreemdelingenwet (zie p. 13) *"omwille van ernstige aanwijzingen dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4"*.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker *"Boek BCHV: 'Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure', p.52-53"*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing 22 oktober 2014 houdende de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers verklaringen aangaande het landconflict met zijn stiefbroers en de hiermee gepaard gaande bedreigingen, betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij reeds bij zijn asielaanvragen ingediend op 23 januari 2012, had aangebracht.

Op 9 januari 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat geen geloof werd gehecht aan verzoekers asielrelaas, omdat zijn problemen vreemd zijn aan de voorwaarden vermeld in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en omdat verzoeker zich elders in Bangladesh kan vestigen om zich aan zijn beweerde problemen te onttrekken.

De Raad bevestigde deze beslissing op 23 april 2014 (RvV 23 april 2014, nr. 122 864). Verzoeker diende hiertegen geen administratief cassatieberoep in bij de Raad van State.

Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.2.2. Ter ondersteuning van zijn tweede en huidige asielaanvraag verklaart verzoeker dat zijn drie stiefbroers een nieuwe aanklacht tegen hem hebben ingediend en brengt hij een attest van zijn Bengaalse familiedokter en briefomslagen bij.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De Raad stelt vast dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt, gezien:

(i) verzoekers verklaringen omtrent de nieuwe aanklacht onaannemelijk vaag zijn met name gaf verzoeker enkel aan dat er een nieuwe valse aanklacht is ingediend zonder in detail te treden over de datum van indiening, de stand van zaken of andere gegevens, terwijl hij nog telefonisch contact heeft met zijn familiedokter en met zijn oom;

- (ii) verzoeker aangaande de beweerdde nieuwe aanklacht geen juridisch stuk kon neerleggen;
- (iii) het attest van de familiedokter zijn bewering evenmin kan ondersteunen omdat het document een gesolliciteerd en subjectief karakter heeft, waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht (*"I know K.S. from his childhood, because I am his family doctor", "So my humble request to government of Belgium, if K.S. need any help in Belgium, please help him in every way to get rid of this problem and give shelter in Belgium so that K.S. can survive"*);
- (iv) verzoeker nog steeds zijn identiteit niet aantoon, zodat hoe dan ook niet vaststaat dat de neergelegde documenten over hem handelen;
- (v) uit informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er in verzoekers land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden;
- (vi) de voorgelegde enveloppen enkel zouden kunnen aantonen dat verzoeker nog contact heeft met zijn oom in Bangladesh.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat in de beslissing van de commissaris-generaal niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen doch enkel wordt gesteld dat in Bangladesh allerlei soorten vervalste documenten veelvuldig voorkomen, wijst de Raad erop dat de geen bewijswaarde wordt gehecht aan de juridische documenten gezien:

- (i) verzoekers onwetendheid over de beweerdde nieuwe aanklacht;
- (ii) verzoeker tot op heden nalaat zijn identiteit, en aldus het verband met de stukken, aan te tonen;
- (iii) het attest van de familiedokter een gesolliciteerd en subjectief karakter vertoont;
- (iv) uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat allerlei soorten vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker tijdens het kort gehoor op 15 oktober 2014 in grote lijnen de inhoud van de neergelegde documenten heeft verteld, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker heeft nagelaten duiding te verschaffen over de datum van indiening van de aanklacht, de stand van zaken of andere gegevens (zie "Verklaring meervoudige aanvraag" van 15 oktober 2014, vraag 17).

Het bij het verzoekschrift gevoegde "*Boek BCHV: 'Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielpprocedure', p.52-53*" doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Bovendien stelt vaste rechtspraak bij de Raad van State dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoekende partijen er niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

2.2.3. Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift aan dat de commissaris-generaal zijn beslissing genomen heeft "*zonder verzoekende partij te hebben gehoord*", "*zonder dat verzoekende partij de kans kreeg om dit document te duiden in een grondig gehoor*" en dat de commissaris-generaal hem had moeten oproepen indien hij meer details wilde over de inhoud van de neergelegde stukken.

"Horen" betekent echter niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord door de commissaris-generaal, maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit het administratief dossier blijkt dat het verslag van het verhoor op 15 oktober 2014 bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem in het Bengaals werd voorgelezen en dat verzoeker dit vervolgens ondertekende waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan (zie "Verklaring meervoudige aanvraag"). Na het verhoor kreeg verzoeker bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, maar hij liet na verdere informatie te geven over de inhoud van de documenten (zie "Verklaring meervoudige aanvraag", vraag 21).

Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk zijn nieuwe elementen in het kader van de tweede asielaanvraag op nuttige wijze naar voor kon brengen.

De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares &

Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake de tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing van de commissaris-generaal omtrent de tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot de loutere stelling dat het niet horen door de commissaris-generaal onzorgvuldig is.

Verzoeker concretiseert evenwel niet welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die de beslissing van de commissaris-generaal omtrent de tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure.

2.2.4. Waar in het verzoekschrift ingegaan wordt op de voornoemde Memorie van Toelichting, wijst de Raad erop dat deze Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

In de beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt, motieven welke zoals hoger reeds gesteld niet worden ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift nog meent dat de commissaris-generaal zijn bevoegdheid heeft overschreden en een onderzoek ten gronde heeft gevoerd, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en vervolgens een oordeel velt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad benadrukt in dit verband dat artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om de aangebrachte nieuwe elementen aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld.

Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald asielverzoeker in overweging te nemen indien er nieuwe elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die “de kans aanzienlijk groter maken” dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Of de nieuwe elementen “de kans aanzienlijk groter maken”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze nieuwe elementen.

In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, heeft de commissaris-generaal verzoekers tweede asielaanvraag derhalve niet ten gronde onderzocht.

2.2.5. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld als volgt: “*Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*”

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

2.2.6. Besluit

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet ondergaan.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE